Διάλογος για τη θεότητα του Χριστού (π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Νοεμβρίου, 2015

«Όλοι οι μεγάλοι άπιστοι της ιστορίας εκεί σκάλωσαν. Το ψαροκόκκαλο που τους κάθησε στο λαιμό και δεν μπορούσαν να το καταπιούν, αυτό ακριβώς ήταν. Το ότι ο Χριστός είναι και Θεός.
«Πολλοί απ' αυτούς ήσαν διατεθειμένοι να πουν στον Κύριο: Μη λες ότι είσαι Θεός ενανθρωπήσας. Πες ότι είσαι απλός άνθρωπος και 'μεις είμαστε έτοιμοι να σε θεοποιήσουμε. Γιατί θέλεις να είσαι Θεός ενανθρωπήσας και όχι άνθρωπος αποθεωθείς; Εμείς δεχόμαστε να σε αποθεώσουμε, να σε ανακηρύξουμε τον μέγιστο των ανθρώπων, τον αγιώτατο, τον ηθικώτατο, τον ευγενέστατο, τον ανυπέρβλητο, τον μοναδικό, τον ανεπανάληπτο. Δεν σου αρκούν όλα αυτά;

»Ο κορυφαίος του χορού των αρνητών, ο Ερνέστος Ρενάν, βροντοφωνεί περί του Χριστού: «Για δεκάδες χιλιάδες χρόνια ο κόσμος θα ανυψώνεται δια σου», είσαι «ο ακρογωνιαίος λίθος της ανθρωπότητος ώστε το να αποσπάση κάποιος το όνομά σου από τον κόσμο τούτο θα ήταν ίσο με τον εκ θεμελίων κλονισμό του», «Οι αιώνες θα διακηρύσσουν ότι μεταξύ των υιών των ανθρώπων δεν γεννήθηκε κανένας υπέρτερός σου». Εδώ, όμως, σταματούν και αυτός και οι όμοιοί του. Η επόμενη φράση τους; «Θεός, όμως, δεν είσαι!».

»Και δεν αντιλαμβάνονται οι ταλαίπωροι ότι όλα αυτά συνιστούν για την ψυχή τους μια ανέκφραστη τραγωδία! Το δίλημμα αναπόφευκτα είναι αμείλικτο: Ή είναι Θεός ενανθρωπήσας ο Χριστός, οπότε πράγματι, και μόνο τότε, αποτελεί την ηθικωτέρα, την αγιωτέρα και την ευγενεστέρα μορφή της ανθρωπότητος, ή δεν είναι Θεός ενανθρωπήσας, οπότε, όμως, δεν είναι δυνατόν να είναι τίποτε από όλα αυτά. Αντιθέτως, αν ο Χριστός δεν είναι Θεός, τότε πρόκειται για την απαισιωτέρα, τη φρικτοτέρα και την απεχθεστέρα ύπαρξι της ανθρωπίνης ιστορίας.

»-Τι είπατε;

»- Αυτό που άκουσες! Βαρύς ο λόγος, απολύτως, όμως, αληθής. Και ιδού γιατί: Τι είπαν για τον εαυτό τους, ή ποια ιδέα είχαν για τον εαυτό τους όλοι οι πράγματι μεγάλοι άνδρες της ανθρωπότητος;

»Ο ανδρών απάντων σοφώτατος Σωκράτης διεκήρυσσε το: Εν οίδα, ότι ουδέν οίδα.

»Όλοι οι σπουδαίοι άνδρες της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, από τον Αβραάμ και τον Μωυσή μέχρι τον Ιωάννη τον Πρόδρομο και τον Παύλο, αυτοχαρακτηρίζονται «γη και σποδός», «ταλαίπωροι», «εκτρώματα» κ. τ. τ.

»Η συμπεριφορά, αντιθέτως, του Ιησού είναι παραδόξως διαφορετική! Και λέω παραδόξως διαφορετική, διότι το φυσικό και το λογικό θα ήταν να είναι παρόμοια η συμπεριφορά Του. Αυτός μάλιστα, ως ανώτερος και υπέρτερος από όλους τους άλλους, θα έπρεπε να έχη ακόμα κατώτερη και ταπεινότερη ιδέα για τον εαυτό Του. Ηθικώς τελειότερος από κάθε άλλον έπρεπε να υπερακοντίζη σε αυτομεμψία και ταπεινό φρόνημα όλους τους παραπάνω και οποιονδήποτε άλλον, από τη δημιουργία του κόσμου μέχρι τη συντέλεια των αιώνων.

«Συμβαίνει, όμως, το ακριβώς αντίθετο!

»Πρώτα-πρώτα διακηρύσσει ότι είναι αναμάρτητος: «Τις εξ υμών ελέγχει με περί αμαρτίας;» (Ιω. η' 46). «Έρχεται ο του κόσμου τούτου άρχων και εν εμοί ουκ έχει ουδέν» (Ιω. ιδ' 30).

«Εκφράζει επίσης πολύ υψηλές ιδέες περί Εαυτού: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου» (Ιω. η' 12), «Εγώ ειμί η οδός και η αλήθεια και η ζωή» (Ιω. ιδ' 6).

«Εκτός, όμως, αυτών προβάλλει και αξιώσεις απολύτου αφιερώσεως στο πρόσωπό Του. Εισχωρεί ακόμα και στις ιερώτερες σχέσεις των ανθρώπων και λέει: «Ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος, και ο φιλών υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος» (Ματθ. ι' 37). «Ήλθον διχάσαι άνθρωπον κατά του πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής» (Ματθ. ι' 35). Απαιτεί ακόμα και μαρτυρική ζωή και θάνατο από τους μαθητές Του: «Παραδώσουσιν υμάς εις συνέδρια και εν ταις συναγωγαίς αυτών μαστιγώσουσιν υμάς και επί ηγεμόνας δε και βασιλείς αχθήσεσθε ένεκεν εμού. . . Παραδώσει δε αδελφός αδελφόν εις θάνατον και πατήρ τέκνον, και επαναστήσονται τέκνα επί γονείς και θανατώσουσιν αυτούς• και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων δια το όνομα μου, ο δε υπομείνας εις τέλος ούτος σωθήσεται. . . Μη φοβηθήτε από των αποκτεννόντων το σώμα. . . Όστις αν αρνήσηταί με έμπροσθεν των ανθρώπων, αρνήσομαι αυτόν καγώ. . . Ο απολέσας την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού ευρήσει αυτήν» (Ματθ. ι' 17 κ. έ.).

»Και τώρα σε ρωτώ: Τόλμησε ποτέ κανείς να διεκδικήση υπέρ αυτού την αγάπη των ανθρώπων πάνω κι απ' την ίδια τους τη ζωή; Τόλμησε ποτέ κανείς να διακηρύξη την απόλυτη αναμαρτησία του; Τόλμησε ποτέ κανείς να εκστομίσει το: «Εγώ ειμί η αλήθεια»; (Ιω. ιδ' 6). Κανείς και πουθενά! Μόνο ένας Θεός θα μπορούσε να τα κάνη αυτά. . . (Οποιονδήποτε άλλον) θα τον περνούσαν για τρελλό και δεν θα βρισκόταν κανείς να τον ακολουθήση.

»Για σκέψου τώρα πόσα εκατομμύρια άνθρωποι θυσίασαν τα πάντα για χάρι του Χριστού, ακόμα και αυτή τη ζωή τους, πιστεύοντας στην περί εαυτού αλήθεια των λόγων Του! Εάν οι περί εαυτού διακηρύξεις Του ήσαν ψευδείς, ο Ιησούς θα ήταν η απαισιοτέρα μορφή της ιστορίας οδηγώντας τόσους πολλούς σε τόσο βαρεία θυσία. Ποιος άνθρωπος, όσο μεγάλος, όσο σπουδαίος, όσο σοφός κι αν είναι, θα άξιζε αυτή τη μεγάλη προσφορά και θυσία; Ποιος; Κανένας! Μόνο εάν ήταν Θεός.

»Μ' άλλα λόγια: Όποιος άνθρωπος απαιτούσε αυτή τη θυσία από τους οπαδούς του, θα ήταν η απαισιοτέρα μορφή της ιστορίας. Ο Χριστός, όμως, και την απαίτησε και την πέτυχε. Παρά ταύτα από τους αρνητές της θεότητάς Του αναγορεύθηκε η ευγενεστέρα και αγιωτέρα μορφή της ιστορίας. Οπότε: Ή παραλογίζονται οι αρνητές ονομάζοντας αγιώτερο τον απαισιώτερο, ή, για να μην υπάρχει παραλογισμός, αλλά να έχη λογική η συνύπαρξι απαιτήσεων του Χριστού και αγιότητός Του, θα πρέπει αναγκαστικά να δεχθούν ότι ο Χριστός εξακολουθεί να παραμένη η ευγενεστέρα και αγιωτέρα μορφή της ανθρωπότητος μόνο, όμως, υπό την προϋπόθεσι ότι είναι και Θεός! Αλλιώς είναι, όπως είπαμε, όχι η αγιωτέρα, αλλά η φρικτοτέρα μορφή της ιστορίας, ως αιτία της μεγαλύτερος θυσίας των αιώνων, εν ονόματι ενός ψεύδους! Έτσι η θεότητα του Χριστού αποδεικνύεται με βάσι αυτούς τους ίδιους τους περί Αυτού χαρακτηρισμούς των αρνητών Του!. . .

[Από το βιβλίο "Υποθήκες Ζωής" (σ. 198 κ. έ.)]

(Πηγή ηλ. κειμένου: egolpion.com)